

ството възможността да държи точна и редовна сметка за отпуснатият от Дружеството помощи, но и замѣдяваше доста много и побъркваше самото даване на тѣзи помощи. За да се турнеше редъ и за да имаше възможност даването на помощитѣ от Дружеството да става побѣшно, настоятелството нареди при всѣка една болница въ София по единъ свой **представител**, които се обръщахъ къмъ него съ искание на потрѣбното и чрезъ които Настоятелството даваше на болницитѣ своитѣ помощи.

Такива представители на Дружество то бѣхъ:

1). Г-нъ Иванъ Гюзелевъ при болницата въ Сметната Палата, 2). Г-нъ Хр. Бѣлчевъ при болницата въ Финансовото Министерство, 3). Г-нъ Хр. Павловъ при болницата въ Министерството на Правосъдието, 4). Г-нъ П. Черневъ при болницата въ Минист. на Вън. Дѣла и Исповѣданията, 5). Г-нъ С. Петковъ при болницата въ Минист. на Вътрѣшнитѣ Дѣла, 6). Г-нъ Георг. Неновичъ при болницата въ Военното училище, 7). Б. Горановъ при болницата въ Католическата църква, 8). Г-нъ В. Диамандиевъ при Гръцката болница, 9). Г-нъ А. Ташикмановъ при болницата въ Израилското училище, 10). Г-нъ А. Симовъ при болницата въ градското Мирово Сѣдилище, 11). Г-нъ Младенъ Илиевъ при болницата въ II-ий Полицейски участъкъ, 12). Г-да М. и Н. Карамфиловичи и Христо Дамяновъ (едно слѣдъ друго) при болницата въ Соф. Класич. Гимназия.

Всички тѣзи почитаеми господа служихъ безъ всѣко възнаграждение до като се закриятъ болницитѣ и изпълнявахъ твърдѣ ревностно и добросъвѣстно доброволно взетитѣ на себе обязанности.

Но понеже и при тази мѣрка дохождахъ оплаквания до Настоятелството, че въ нѣкой болници раненитѣ и болни солдати стояле по нѣколко дни безъ лѣ-

карска помощъ и безъ надлѣжното нагледвание, че въ други-храната била недостаточна и въобще не навреме и нередовно се е давала на страдалцитѣ надлѣжната помощъ, Настоятелството нареди единъ **глазенъ свой ревизоръ**, и именно, Г-на В. Д. Стояновъ, на когото възложи обязанности да посѣщава всички болници въ градътъ, да се запознава отъ близо съ състоянието имъ и съ състоянието и нуждитѣ на раненитѣ и болнитѣ солдати, както и съ начинътъ на приглѣжданieto имъ, и за всичко да рапортира на Настоятелството. Това Настоятелството направи съ тая блага цѣль: като овреме и положително се извѣстиваше за състоянието и нуждитѣ на раненитѣ и болни солдати, да можеше на време да дава възможнитѣ помощи, а сжщо, въ случай на нужда, да обръща вниманието на надлѣжнитѣ лица върху състоянието на страдалцитѣ. Г-нъ Стояновъ, ако и безъ всѣко възнаграждение, ревностно се залови за дѣлото и въ късо време той заобиколи почти всичкитѣ болници. Въ рапортътъ си отъ 15-й Ноемврий 1885 год., между другото той съобщаваше:

„ Главния недостатъкъ, който най-много бие въ очи въ болницитѣ „е, че нѣма достатъчно доктори, които „да смогватъ въ-време да преглѣдватъ „колкото пжти е нужно всичкитѣ бол- „ни и ранени солдати; почти такъвъ недостатъкъ се чувствува и отъ фелдшери. „ Но и на тия малцина доктори, що имаме на тозъ часъ, липсuvatъ нуждитѣ „прибори и други инструменти, и по качество и по количество, та става още „побавно и по-недостатъчно приглѣданieto на раненитѣ отъ докторитѣ. Санитарния персоналъ на този часъ е твърдѣ недостаточенъ по болницитѣ. Хора има „много, — и санитари и сестри милосердни, — но по-вечето отъ тѣхъ не „умѣятъ да вършатъ работа и безъ постоянното и най-внимателно наставление